

Det er selvfølgelig et udgangspunkt, man kan tage for diskussionen, men jeg synes nu egentlig, at det her er langt, langt vigtigere. Er det ikke bekymrende for Det Radikale Venstre, at vi står i en situation, hvor vi har en tyrannisk diktator, der er i besiddelse af masseødelæggelsesvåben, som har vist gang på gang, at han ikke magter det ansvar, det er at have masseødelæggelsesvåben? Og verdenssamfundet har på nuværende tidspunkt besluttet sig for at sige: Nu er nok nok.

Har Det Radikale Venstre i den situation tænkt sig at sige: Det må vores allierede, vores sædvanlige samarbejdspartnere selv håndtere, for Danmark sætter sig tilbage?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Til hr. Jens Rohde: Jeg anfægter ikke de folkeretskyndiges ekspertise i folkeret, men når der i notatet står som et afgørende punkt, som er omdrejningspunktet i hele argumentationen, at fortsættelse heraf – altså våbeninspektioner – er udsigtsløs, så er det en politisk konstatering. Den tillader jeg mig at bestride, og gør man det, falder kernepunktet for det videre juridiske ræsonnement.

Det er det, det drejer sig om. Det vil vi så dyrke videre i udvalget, og lad os i fællesskab skyde os ind på det. Men det, jeg anfægter, er bestemt ikke den folkeretlige ekspertise, men en faktisk politisk konstatering i notatet.

Til hr. Jens Hald Madsen: Jeg vil gerne agere livline her. Jeg kender svaret, og det gør hr. Jens Hald Madsen jo også. Jeg vedkender mig det gerne. Tak for det.

Igen: Hvad der blev sagt i 1998 var jo for at lægge pres. På det tidspunkt var det vigtigt at lægge pres, for på det tidspunkt havde våbeninspektørerne opgivet deres virksomhed. Det er altså en anden situation end den, vi står i.

Til hr. Ulrik Kragh: Jamen jeg er da dybt bekymret over masseødelæggelsesvåben i hænderne på hensynsløse diktatorer. Men det hører altså med til sagen, at det er Sikkerhedsrådet, som vi har lagt disse afgørelser i hænderne på. Der var vel kun fire medlemmer af Sikkerhedsrådet forleden dag, der mente, at våbeninspektionen skulle ophøre. I hvert fald tre medlemmer og seks ikkepermanente medlemmer mente, at våbeninspektionen burde have haft mere tid, at den ikke burde være afbrudt.

Det var situationen i Sikkerhedsrådet, og det, der bekymrer mig, er, at man derved ikke gav

våbeninspektionen den ekstra chance, som de fleste medlemmer af Sikkerhedsrådet ønskede at give den.

Kl. 17.15

Formanden:

De næste tre er hr. Henrik Vestergaard, hr. Peter Skaarup og fru Gudrun Laub.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jeg må forstå hr. Niels Helveg Petersen sådan, at under visse omstændigheder, såfremt visse præmisser var opfyldt, kunne man godt have forestillet sig, at Det Radikale Venstre i dag havde stået bag beslutningsforslaget.

Den ene præmis lyder lidt, som om der er noget, der hedder et helt specielt FN-spor, hvor man må forvente, at der skulle have været en ekstra beslutning i Sikkerhedsrådet. Den anden hedder, at Hans Blix og våbeninspektørerne havde fået 1-2 måneder mere oven i de 4 måneder, hvor det ikke er lykkedes.

Har det strejft De Radikale i deres familierådslagning, at man jo godt kunne være kommet 1-2 måneder frem, våbeninspektørerne havde fået endnu en chance, men at der ikke kunne træffes en ny beslutning i FN's Sikkerhedsråd? Det er jo ikke ligefrem noget Frankrig har lagt op til at der så kunne ske. Kunne man så have forestillet sig, at De Radikale ville have set bort fra en ekstra sikkerhedsrådsbeslutning, men alene ved udløbet af våbeninspektørernes ekstra 1 eller 2 måneder havde sagt: O.k., så er vi også med? Er det her altså bare et tidsspørgsmål?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at Det Radikale Venstre ved hr. Niels Helveg Petersen her i dag i den grad er defensivt anlagt, når det gælder om at prøve at løse den Irakkonflikt, som nu har martret det internationale samfund i 12 år, og hvor også hr. Niels Helveg Petersen har været udenrigsminister i en lang periode og derfor kender sagen vældig godt.

Det er meget defensivt, når man her i Folketinget kun har det ene bud, at bare vi følger FN-sporet, så er alt nok godt, når man tænker på, at FN har haft 12 år. Der har været masser af resolutioner i FN-regi, og der har været masser af opfordringer til Saddam Hussein, men ingenting har virket. Så er det meget tyndt, at man fra